

UZASADNIENIE

Spółka z o.o. (...) z siedzibą w W. prowadziła działalność z zakresu usług ogólnobudowlanych. Jedynym wspólnikiem był Ł. K.. W skład jednoosobowego zarządu wchodziła S. C., która od 06.06.2014r. przebywała na zwolnieniu lekarskim i nie zajmowała się sprawami spółki. Obsługę księgową spółki prowadziła E. L. na podstawie ustnej umowy zawartej z E. M..

dowód: informacja z rejestru przedsiębiorców k.5-7, zeznania świadka S. C. k.12v, 159-161, E. L. k.188a, postanowienie Sądu o wpisie w Rejestrze Przedsiębiorców k.51, wyjaśnienia oskarżonego E. M. k.40v,157-159

W dniu 12.09.2013r. w formie aktu notarialnego S. C. udzieliła E. M. pełnomocnictwa do:

- występowania w jej imieniu jako Prezesa Zarządu w ramach prowadzonej działalności gospodarczej pod firmą (...). z o.o. z siedzibą w W., we wszystkich sprawach przed urzędami administracji rządowej i samorządowej, przed urzędami skarbowymi, sądami, właściwymi zakładami energetycznymi i gazowniczymi, zakładami opieki zdrowotnej i ubezpieczeń społecznych, Poczta Polska, (...) S.A., operatorami sieci komórkowej, w tym do odbierania korespondencji, przesyłek i przekazów pieniężnych i należności z jakiegokolwiek tytułu, przed dowolnymi bankami z możliwością zakładania nowych i likwidacji istniejących rachunków bankowych, wypłaty gotówki oraz składania w imieniu Prezesa Zarządu wszelkich oświadczeń woli, do odbioru korespondencji, zawierania umów handlowych oraz podpisywania faktur, odbioru zaświadczeń i dokumentów w zakresie pełnomocnictwa
- zaciągania zobowiązań kredytowych na dowolną kwotę, podpisywania umów kredytowych, ustanowienia zabezpieczeń, w tym do podpisywania weksli wraz z deklaracją wekslową oraz ustanawiania hipoteki na dowolnych nieruchomościach jako zabezpieczenia spłaty kredytu na rzecz dowolnych banków
- składania oświadczeń przed urzędami, instytucjami i sądami, które są lub okażą się niezbędne w związku z wykonaniem pełnomocnictwa, w tym do poddania się egzekucji w trybie art.97 prawa bankowego oraz przed właściwym urzędem skarbowym w sprawie uzyskania zaświadczenia o braku zobowiązań podatkowych
- występowania w imieniu Prezesa Zarządu na zgromadzeniach wspólników, w tym do podejmowania uchwał
- do dokonania wszelkich innych czynności, jakie okażą się niezbędne do wykonania pełnomocnictwa

dowód: pełnomocnictwo k.41-43, zeznania świadka S. C. k. 12v, 159-161, wyjaśnienia oskarżonego E. M. k. 40v,157-159,160-161

E. M. na podstawie faktycznego wykonywania zajmował się sprawami gospodarczymi, w tym finansowymi spółki z o.o. (...) z siedzibą w W.: zawierał umowy, zatrudniał pracowników, wypłacał wynagrodzenia.

dowód: wyjaśnienia oskarżonego k.40v,157-159,160-161 zeznania świadka S. C. k.12v,159-161, E. L. k.188a

W dniu 01 kwietnia 2014r. do Urzędu Skarbowego w K. wpłynęło zeznanie o wysokości osiągniętego dochodu (poniesionej straty) przez podatnika podatku dochodowego od osób prawnych (Sp. z o.o. (...)) za rok podatkowy 2013. W zeznaniu tym wykazano kwotę podatku należnego do zapłaty w kwocie 1904 złotych.

Podatek ten nie został uiszczony ani w terminie, ani później.

dowód: zeznanie podatkowe CIT-8 k.2-3v, karta kontowa k.74, lista zaległości k.79,156

W dniu 03.05.2015r. do Urzędu Skarbowego w K. wpłynęła deklaracja roczna o pobranych zaliczkach na podatek dochodowy PIT-4R, w której wskazano zaliczki obliczone przez płatnika- spółkę z o.o. (...) - za okres od stycznia 2014r. do grudnia 2014r. w kwocie 9771,00 złotych.

Zaliczki te nie zostały wpłacone do Urzędu Skarbowego w K. ani w terminie, ani później.

dowód: zawiadomienie k.30, deklaracja PIT-4R k.31-32v, karta kontowa k.33,73 karta weryfikacji k.34, lista zaległości k.80,155

E. M. nie przyznał się do popełnienia zarzucanych mu czynów i wyjaśnił, że od 12 września 2013r. był pełnomocnikiem prezesa zarządu spółki z o.o. (...) W. i faktycznie zajmował się sprawami finansowymi spółki, działając jednak w ramach usprawiedliwionego ryzyka, a więc mając świadomość, że w razie powstania strat zostaną one pokryte z majątku spółki- nieruchomości. O problemach finansowych spółki oskarżony informował pracownika Urzędu Skarbowego w okresie wrzesień-październik 2014r. Spółka zajmowała się głównie działalnością budowlaną. Otrzymała w całości zapłatę za usługi wykonane w 2013 i 2014r. Księgowość prowadziła E. L.. Spółka nie uiściła podatków, bowiem nie miała na to środków finansowych. Oskarżony wyjaśnił, że nie zwracał się do (...) z wnioskiem o rozłożenie na raty lub odroczenie płatności, bowiem istniała szansa na podpisanie kontraktu i uzyskanie funduszy.

W postępowaniu sądowym oskarżony E. M. nie przyznał się do popełnienia zarzucanych mu czynów i wyjaśnił, że choć zajmował się sprawami spółki, to z okoliczności tej nie można wywodzić źródła jego odpowiedzialności karnej. Oskarżony wyjaśnił, że zawsze działał w granicach ryzyka ekonomicznego i dbał, aby zobowiązania spółki nie przekraczały wartości majątku spółki. Do majątku spółki wchodziła bowiem nieruchomość. Oskarżony przyznał, że spółka nie płaciła podatków, lecz nie był to jego wybór, gdyż trzeba było zapłacić albo podatki, albo wynagrodzenia pracownikom. Początkowo te podatki były płacone. Raz nawet wraz z S. C. zawiózł pieniądze do Urzędu Skarbowego. Pierwsze kłopoty zaczęły się wtedy, gdy bank nie przyznał kolejnej transzy kredytu dla inwestora, na którego zlecenie spółka wykonywała prace. Równolegle spółka nie została wybrana do wykonania prac przyrzeczonych, ponosząc z tego tytułu pewne drobne koszty. Następnie okazało się, że nieruchomość stanowiąca własność spółki posiadała istotną wadę prawną, zaś sąd ustalił, że prawo własności nieruchomości przysługuje innej osobie, a nie spółce. W toku tego postępowania oskarżony dowiedział się, że został nieprawidłowo umocowany do działania w imieniu prezesa zarządu spółki. O potrzebie ustanowienia kuratora dla spółki informował sąd oraz Urząd Skarbowy w K.. Potem okazało się, że Urząd wystąpił o ustanowienie przymusowej hipoteki kilka dni po tym, jak uprawomocniło się orzeczenie, na mocy którego spółka przestała być właścicielem nieruchomości. Oskarżony wyjaśnił, że nie pobierał żadnego wynagrodzenia, bowiem z Ł. K. uzgodnił, że gdy spółka będzie dobrze prosperować, wsparcie otrzyma Fundusz, którego on był założycielem. Oskarżony nadmienił, że jego obowiązki nie były sprecyzowane, że miał ogólnie zajmować się sprawami spółki. W pierwszej kolejności regulowane były wynagrodzenia dla pracowników, a także zapłata za towar. Gdy pozostawały jakieś pieniądze, to były wpłacane do Urzędu Skarbowego. Oskarżony wyjaśnił, że spółka otrzymała zapłatę za usługi wykonane w 2013 i 2014r.

dowód: wyjaśnienia oskarżonego E. M. k.40v,157-159, 160-161, akt notarialny k.44-48

Przed Sądem Rejonowym w Kamieniu Pomorskim toczyło się postępowanie VI Ns 253/14 z wniosku M. B. z udziałem spółki z o.o. (...), S. C. i A. C. o zniesienie współwłasności nieruchomości położonej w W. na działce nr 30. Postanowieniem z dnia 12.09.2014r. Sąd ustalił, że prawo użytkowania wieczystego nieruchomości na działce nr (...) położonej w W. przy ul. (...) oraz prawo własności posadowionych na tej działce budynków przysługuje w całości M. B.. W toku postępowania odwoławczego w postanowieniu z dnia 25.03.2014r. sąd ocenił, że działający w toku postępowania pełnomocnik E. M. nie był należycie umocowany, nie przynależąc do żadnej z kategorii podmiotów wskazanych w art.87§1i2 kpc.

dowód: kserokopie akt VI Ns 253/14 k.198-213

Oskarżony jest 64-letnim żonatym mężczyzną, nie posiadającym nikogo na utrzymaniu. Oskarżony utrzymuje się z renty w kwocie 1238,00 złotych (brutto) zmniejszonej z powodu egzekucji o kwotę 309,60 złotych. Nie ma majątku.

W przeszłości był karany sądownie.

dowód: wyjaśnienia oskarżonego E. M. k.157, karta karna k.76-78, deklaracje k.81,82, decyzja ZUS k.139-139v

Oskarżony został poddany badaniu sądowo-psychiatrycznemu, podczas którego biegli nie rozpoznali u niego ani choroby psychicznej, ani upośledzenia umysłowego. W chwili czynów oskarżony był poczytalny. Mógł prowadzić obronę w sposób samodzielny i rozsądny.

dowód: opinia sądowo- psychiatryczna k.90-92

Sąd dał wiarę zeznaniom świadków S. C. oraz E. L.. Ich zeznania były bowiem logiczne, konsekwentne oraz spójne, nadto korespondowały ze sobą wzajemnie. Odpowiadały także wyjaśnieniom oskarżonego. S. C. od czerwca 2014r. przestała zajmować się sprawami spółki, stąd jej wiedza w sprawie była niewielka. Potwierdziła ona jedynie okoliczności przyznane przez samego oskarżonego, iż udzieliła mu pełnomocnictwa, działając w tym zakresie za zgodą i wiedzą współnika Ł. K.. Sąd dał wiarę jej wyjaśnieniom z k.12v, potwierdzonym zeznaniami złożonymi w toku postępowania sądowego, w których przyznała, że E. M. odpowiedzialny był także za sprawy podatkowe spółki i że o tej odpowiedzialności wymieniona dowiedziała się z rozmowy telefonicznej przeprowadzonej z oskarżonym po tym, gdy otrzymała wezwanie do stawienia się w tej sprawie. Okoliczność rozmowy telefonicznej oraz jej treści została przyznana przez samego oskarżonego. Sąd zauważył, że wiedza S. C., figurującej przecież wciąż w rejestrach jako prezes zarządu, o sprawach spółki była znikoma, podobnie jak jej zainteresowanie sprawami spółki. Wymieniona pamiętała jedynie, że E. M. miał zajmować się kwestiami prawnymi w spółce, nie potrafiąc jednak sprecyzować na czym te kwestie prawne miały polegać. Wskazywała też na pełnomocnictwo jako źródło i zakres odpowiedzialności oskarżonego.

Z zeznań E. L. wynikało natomiast, że w jej biurze E. M., przedkładając pełnomocnictwo, zaproponował współpracę, na którą ona przystała. W ramach tej współpracy E. M. przedkładał jej faktury. To z nim głównie się kontaktowała w sprawach spółki.

Sąd dał wiarę wszystkim dowodom z dokumentów albowiem nie były one kwestionowane przez żadną ze stron.

Sąd dał także wiarę opinii sądowo- psychiatrycznej, uznając ją za logiczną, spójną i wewnętrznie niesprzeczną.

Sąd dał wiarę wyjaśnieniom oskarżonego E. M., który przyznał, że S. C. jako prezes zarządu spółki z o.o. (...) W. udzieliła mu pełnomocnictwa. Okoliczność ta bowiem nie budziła żadnych wątpliwości, zwłaszcza w świetle załączonego do akt sprawy pełnomocnictwa udzielonego w formie aktu notarialnego. Sąd uznał także za wiarygodne wyjaśnienia oskarżonego, który przyznał, że zajmował się sprawami finansowymi spółki (k.40v). Okoliczność ta również nie budziła wątpliwości w świetle innych dowodów zgromadzonych w sprawie, w tym w świetle zeznań świadków.

Nie budziło również wątpliwości, iż sąd cywilny w innym postępowaniu ocenił, iż pełnomocnik prezesa spółki z o.o. (...) W.- E. M. był nienależycie umocowany, bowiem okoliczność ta wynikała z akt sprawy VI Ns 253/14.

Sąd dał wiarę wyjaśnieniom oskarżonego złożonym na rozprawie, iż w rozmowie telefonicznej z S. C. przyznał, że to on był odpowiedzialny za sprawy podatkowe.

Sąd natomiast nie podzielił oceny oskarżonego, iż z okoliczności zajmowania się sprawami finansowymi spółki na podstawie faktycznego wykonywania, nie można było wywodzić jego odpowiedzialności za przestępstwo i wykroczenie skarbowe.

Ustaliwszy taki stan faktyczny, Sąd doszedł do przekonania, że oskarżony swoim zachowaniem wypełnił znamiona przestępstwa skarbowego kwalifikowanego z art.77§2 kks w zw. z art.6§2 kks w zw. z art.9§3 kks oraz wykroczenia

skarbowego kwalifikowanego z art. 57§1 kks w zw. z art. 9§3 kks. Sąd ustalił, że źródłem odpowiedzialności oskarżonego było zajmowanie się sprawami gospodarczymi, w tym finansowymi spółki na podstawie faktycznego wykonywania. Zgodnie z art. 9§3 kks za przestępstwa skarbowe i wykroczenia skarbowe odpowiada jak sprawca także ten, kto na podstawie przepisu prawa, decyzji właściwego organu, umowy lub faktycznego wykonywania zajmuje się sprawami gospodarczymi, w szczególności finansowymi osoby prawnej.

Pojęcie "zajmowania się sprawami gospodarczymi" obejmuje wszelkie zachowania polegające na rozstrzyganiu w sprawach gospodarczych, w szczególności zaś finansowych, lub współdziałaniu w rozstrzyganiu w tych sprawach albo też wpływaniu na rozstrzygnięcia, chociażby miało to charakter jednorazowy. Trafnie wskazuje się w orzecznictwie, że przepis art. 9 § 3 kks ani żaden inny przepis kodeksu karnego skarbowego nie definiują pojęcia spraw gospodarczych. Jednak w kontekście art. 9 § 3 kks nie ma wątpliwości, że pojęcie to obejmuje wszelakiego rodzaju czynności prawne i faktyczne, które są podejmowane w związku z działalnością określonego podmiotu. Muszą one jednak dotyczyć sfery gospodarczej, a więc organizacji oraz wymiany dóbr i usług. Podkreśla się przy tym, że nie można utożsamiać spraw gospodarczych z prowadzeniem działalności gospodarczej. Przekonujący jest pogląd, że bezsprzecznie zawsze będą miały charakter spraw gospodarczych czynności doradztwa podatkowego, w tym prowadzenie ksiąg rachunkowych" (uzasadnienie wyroku SN z dnia 22 lutego 2006 r., III KK 213/05, OSNKW 2006, nr 5, poz. 45; zob. też J. T., P. T., Odpowiedzialność karna skarbowa doradców podatkowych i księgowych, Mon. Pod. 2002, nr 1, s. 24 i n.). Trafnie wskazuje się w piśmiennictwie, że szczególna podstawa odpowiedzialności przewidziana w art. 9 § 3 kks odnosi się wyłącznie do osoby, która "zajmuje się sprawami gospodarczymi", w szczególności finansowymi, co sprawia, iż zachowanie polegające na "zajmowaniu się" sprawami gospodarczymi charakteryzować się musi pewną dozą samodzielności (por. J. Raglewski, glosa do wyroku SN z dnia 2 lipca 2002 r., IV KK 164/02..., s. 49), posiadać uprawnienia do samodzielnego podejmowania decyzji i ich realizacji (por. T. Oczkowski, glosa do wyroku SN z dnia 22 lutego 2006 r., III KK 213/05, POP 2007, z. 2, s. 115 i n.). Zajmowanie się sprawami gospodarczymi, w szczególności finansowymi, objawiać się zatem powinno działaniami stanowczymi i decyzyjnymi (por. uzasadnienie wyroku SN z dnia 22 lutego 2006 r., III KK 213/05, OSNKW 2006, nr 5, poz. 45).

Przenosząc powyższe rozważania na grunt niniejszej sprawy, uznać należy, że oskarżony E. M. bez wątpienia na podstawie faktycznego wykonywania zajmował się sprawami gospodarczymi, w tym finansowymi spółki z o.o. (...). Przede wszystkim sam oskarżony przyznał, że zajmował się sprawami finansowymi spółki, zaś zakres jego obowiązków wynikał z udzielonego pełnomocnictwa i nie był szerszy. Oskarżony, działając w przeświadczeniu o prawidłowym umocowaniu go jako pełnomocnika prezesa zarządu i przy uwzględnieniu zakresu udzielonego pełnomocnictwa-bezspornie miał szeroki wachlarz możliwości podejmowania działań stanowczych i decyzyjnych. Warto w tym miejscu wspomnieć chociażby wskazane w pełnomocnictwie uprawnienie do zaciągania zobowiązań kredytowych, zawierania umów handlowych, podpisywania faktur. E. M., a także prezes zarządu S. C. byli przekonani o prawidłowym umocowaniu pełnomocnika. To, że innej oceny umocowania dokonał sąd cywilny, w ocenie Sądu, nie mogło doprowadzić do uniewinnienia oskarżonego, bowiem ten wciąż na podstawie faktycznego wykonywania zajmował się sprawami gospodarczymi spółki i to w takim zakresie, jaki wynikał z udzielonego pełnomocnictwa, co zresztą sam przyznał. W ocenie Sądu okoliczność, iż kwestia osoby odpowiedzialnej za sprawy podatkowe nie została wprost określona, nie oznaczała, że oskarżony nie mógł ponosić odpowiedzialności za wykroczenia i przestępstwa skarbowe. Skoro z art. 9§3 kks wynikało, że odpowiada jak sprawca także ten, kto na podstawie faktycznego wykonywania zajmuje się sprawami gospodarczymi osoby prawnej, to z tego przepisu wywodzić należy odpowiedzialność E. M.. W ocenie Sądu źródłem odpowiedzialności oskarżonego za przestępstwo i wykroczenia skarbowe nie było pełnomocnictwo (to bowiem było wadliwe), lecz zajmowanie się sprawami gospodarczymi, w tym finansowymi na podstawie faktycznego wykonywania.

Do przyjęcia odpowiedzialności karno -skarbowej z art. 77§2 kks wystarczające jest ustalenie, że „płatnik” nie wpłacił pobranego podatku w terminie na rzecz właściwego organu. Zgodnie z wyrokiem Sądu Najwyższego z dnia 16.05.2002r. IV KKN 427/98, LEX nr 56067 przewidziane "pobranie" przez płatnika od podatnika kwot zobowiązania podatkowego nie musi polegać na fizycznym przejęciu od podatnika określonej kwoty stanowiącej część tzw. wynagrodzenia brutto podatnika, gdyż pracodawca (jako płatnik zaliczek na podatek dochodowy od osób

fizycznych) nie dokonuje wypłaty pracownikowi kwoty wynagrodzenia brutto i nie odbiera mu następnie kwoty stanowiącej zaliczkę na podatek dochodowy od osób fizycznych. Przez "pobranie kwot zobowiązania podatkowego" należy więc rozumieć czynność techniczną polegającą na potrąceniu, czyli wypłaceniu pracownikowi wynagrodzenia po odliczeniu uprzednio obliczonej zaliczki (tzw. wynagrodzenie netto). Bez znaczenia dla odpowiedzialności karnej płatnika jest natomiast, czy posiada on środki finansowe na odprowadzenie pobranego podatku dochodowego na bieżącą produkcję, wypłatę wynagrodzenia dla pracowników czy też spłatę zobowiązań wobec kontrahentów.

Podnieść w tym miejscu również należy, że zgodnie z wyrokiem Sądu Najwyższego z dnia 02.08.2002r. IV KKN 426/98, LEX nr 55193 niewpłacenie na rachunek organu podatkowego obliczonego i pobranego podatku nie musi polegać na fizycznym przejęciu przez płatnika kwoty stanowiącej jego równowartość.

Sąd ustalił, że E. M. na podstawie faktycznego wykonywania zajmował się sprawami gospodarczymi, w tym finansowymi spółki z o.o. (...) z siedzibą w W. i z tego powodu odpowiadał jak „płatnik” wskazany w art.77§2 kks. Bezsporne w sprawie było to, że w okresie od 20.02.2014r. do 20.01.2015r. co miesiąc „płatnik” nie wpłacał pobranych miesięcznych zaliczek na podatek dochodowy od osób fizycznych. W ocenie Sądu oskarżony swoim zachowaniem wypełnił wszystkie znamiona przestępstwa skarbowego kwalifikowanego z art.77§2 kks. Bez znaczenia dla jego odpowiedzialności, w świetle zacytowanego wyżej orzeczenia Sądu Najwyższego, pozostawało to, czy posiadał on środki finansowe na odprowadzenie pobranego podatku dochodowego.

Wykroczenie skarbowe kwalifikowane z art.57§1 kks polega natomiast na „uporczywym” niewpłacaniu podatku w terminie. Na zaistnienie znamienia uporczywego niewpłacenia podatku w terminie, będącego warunkiem odpowiedzialności za wykroczenie skarbowe z art. 57 § 1 kks, może wskazywać zarówno cykliczność zachowań podatnika, polegająca na umyślnym niestosowaniu się do wymogu terminowego płacenia podatku, jak i jednorazowe, ale długotrwałe zaniechanie przez niego uregulowania podatku płaconego jednorazowo, mające miejsce już po terminie płatności tego podatku, a więc gdy ma on uregulować go już jako zaległość podatkową, jeżeli zachowanie to wskazuje, że zamiarem podatnika w momencie upływu terminu płatności podatku było uporczywe jego niewpłacenie, a więc odsunięcie uregulowania tego podatku na dłuższy okres (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 28.11.2013r. I KZP 11/13, OSNKW 2014/1/3).

Zarówno w odniesieniu do periodycznego regulowania podatku, jak i jednorazowego jego płacenia, istotne znaczenie dla przyjęcia zaistnienia wymaganej tu uporczywości w nieterminowym płaceniu podatku mają ustalenia faktyczne konkretnej sprawy. Tylko bowiem z nich można zasadnie wyciągnąć wniosek, czy w każdym z tych sposobów regulowania podatku wystąpiła, czy też nie wystąpiła uporczywość uchylania się podatnika od terminowego jego płacenia. Ani bowiem sama wielokrotność zachowań, ani długotrwałość zaniechania w zapłaceniu podatku nie świadczą jeszcze o istnieniu znamienia uporczywości.

Od strony podmiotowej wykroczenie to może zostać popełnione z winy umyślnej w zamiarze bezpośrednim.

W ocenie Sądu oskarżony „uporczywie” nie wpłacał podatku dochodowego od osób prawnych za 2013r. w terminie do 31.03.2014r. Na uporczywość w jego zachowaniu wskazują przede wszystkim wyjaśnienia E. M.. Otóż sam oskarżony oświadczył, że nie płacił należnych podatków, bowiem były sprawy pilniejsze do uregulowania, takie jak: zapłata za towar oraz wynagrodzenia pracowników. Gdy były jakieś wolne kwoty, to wtedy wpłacano je do Urzędu Skarbowego. Jednocześnie oskarżony wyjaśnił, że spółka otrzymała zapłatę w całości za usługi wykonane w latach 2013-2014. W ocenie Sądu- skoro spółka tę zapłatę otrzymała, to za niezrozumiałe uznać należy zachowanie polegające na niewpłacaniu należnych podatków. W pierwszej kolejności bowiem należy zabezpieczyć należności z tytułu podatków (wszak zapłata za usługi została dokonana), ponieważ podatnik nie może przerzucać na Skarb Państwa i podatników regulujących terminowo podatki swych niepowodzeń gospodarczych, a ma przy tym możliwości występowania o

odroczenie płatności czy rozłożenie na raty należności podatkowych. Tymczasem w niniejszej sprawie oskarżony z wnioskiem takim nie zwrócił się do Urzędu Skarbowego.

Sąd ocenił zatem, że w momencie upływu terminu płatności podatków zamiarem oskarżonego było ich uporczywe niewpłacenie, a więc odsunięcie uregulowania tego podatku na dłuższy okres. Ocena ta jest tym bardziej zasadna, iż należne podatki nie zostały dotychczas uregulowane. W ocenie Sądu powyższe okoliczności wskazują również na winę umyślną oskarżonego w zamiarze bezpośrednim.

Przestępstwo skarbowe kwalifikowane z art.77§2 kks zagrożone jest karą grzywny do 720 stawek dziennych. Nie budzi wątpliwości, że kwota podatku narażonego na uszczuplenie była małej wartości. Zgodnie z art.53§14 kks małą wartością jest wartość, która w czasie popełnienia czynu zabronionego nie przekracza dwustukrotnej wysokości minimalnego wynagrodzenia. Skoro w 2015r. minimalne wynagrodzenie stanowiło kwotę 1750 zł, zgodnie z rozporządzeniem Rady Ministrów (Dz.U.2014.1220), to kwota 9771,00 zł stanowiła małą wartość.

Sąd wymierzył oskarżonemu E. M. kartę grzywny w wysokości 20 (dwudziestu) stawek dziennych po 100 (sto) złotych stawka. Sąd wymierzył oskarżonemu 20 stawek dziennych, bacząc, aby dolegliwość nie przekraczała stopnia winy, uwzględniając stopień społecznej szkodliwości czynu oraz biorąc pod uwagę cele zapobiegawcze i wychowawcze, które mają one osiągnąć w stosunku do sprawcy, a także potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa. Sąd wziął pod uwagę rodzaj i charakter naruszonego dobra, wagę naruszonego przez sprawcę obowiązku finansowego, wysokość narażonej na uszczuplenie należności publicznoprawnej, a także sposób i okoliczności popełnienia czynu. W ocenie Sądu ilość wymierzonych stawek dziennych grzywny pozwoli na osiągnięcie celów zapobiegawczych i wychowawczych wobec oskarżonego. Prewencja szczególna wymaga zdiagnozowania osobowości sprawcy i warunków jego życia oraz sformułowania prognozy społecznego zachowania się sprawcy w przyszłości (w odniesieniu do dóbr przez niego zaatakowanych). Oskarżony prawidłowo funkcjonuje w społeczeństwie. Zatem w ocenie Sądu ilość wymierzonych stawek dziennych grzywny jest wystarczająca do osiągnięcia wobec niego celów kary. Kara ta odniesie również w ocenie Sądu pożądane oddziaływanie ogólne i pozwoli na prawidłowe ukształtowanie świadomości prawnej społeczeństwa

Sąd ustalił stawkę dzienną grzywny na 100 (stu) złotych, kierując się dyrektywami z art.23§3 kks. Sąd wziął pod uwagę niewielkie dochody sprawcy, który z renty osiąga około 730 zł miesięcznie. Jak ustalono, oskarżony nie posiada żadnego majątku. Warunki osobiste sprawcy, w tym jego wiek (64 lata) i wykształcenie średnie techniczne także znalazły swoje odzwierciedlenie w wysokości stawki dziennej grzywny. Sąd wziął także pod uwagę to, że oskarżony nie ma nikogo na utrzymaniu. Sąd baczyl, zgodnie z ostatnim zdaniem art.23§3 kks, aby stawka dzienna nie była niższa od 1/30 minimalnego wynagrodzenia, ani też nie przekraczała jej czterystukrotności. Punktem wyjścia dla dokonania stosowanych obliczeń stawki dziennej grzywny na podstawie art.23§3 kks jest kwota minimalnego wynagrodzenia obowiązująca w czasie popełnienia przypisanego czynu.

Zgodnie z wyrokiem Sądu Najwyższego z dnia 28.06.2012r. III KK 397/11, w wypadku czynu ciągłego czas ten wyznaczany jest z kolei datą ostatniego z podjętych przez oskarżonego działań składających się na przestępstwo kwalifikowane z art. 12 k.k. lub art. 6 § 2 kks. Ostatnie zachowanie oskarżonego oznaczone było datą 20.01.2015r, zatem ten czas stanowił punkt wyjścia dla dokonania stosownych obliczeń, w myśl art.23§3 kks. Zgodnie z rozporządzeniem Rady Ministrów od 01.01.2015r. najniższe wynagrodzenie wynosiło 1750 złotych, więc minimalna wysokość stawki dziennej wynosiła 58,33 zł, zaś maksymalna 700.000 złotych

Wykroczenie kwalifikowane z art.57§1 kks zagrożone jest karą grzywny, która zgodnie z art.47§1 kks określana jest kwotowo. W myśl art.48§ 1 i 4 kks karę grzywny wymierza się w granicach od jednej dziesiątej do dwudziestokrotnej wysokości minimalnego wynagrodzenia. Wymierzając karę grzywny, Sąd uwzględnia stosunki majątkowe i rodzinne sprawcy oraz jego dochody i możliwości zarobkowe. Z uwagi na to, że czyn został popełniony w 2014r., Sąd wziął pod uwagę minimalne wynagrodzenie z czasu popełnienia wykroczenia. W 2014r. minimalne wynagrodzenie wynosiło 1600 złotych, zgodnie z rozporządzeniem Rady Ministrów (Dz.U.2013.1074). Tym samym Sąd mógł orzec karę grzywny w granicach od 160 złotych do 32.000 złotych. Sąd wymierzył oskarżonemu karę grzywny w wysokości

500 (pięciuset) złotych, bacząc aby dolegliwość nie przekraczała stopnia winy, uwzględniając stopień społecznej szkodliwości czynu oraz biorąc pod uwagę cele zapobiegawcze i wychowawcze, które mają one osiągnąć w stosunku do sprawcy, a także potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa.

Sąd wziął pod uwagę rodzaj i charakter naruszonego dobra, a także rodzaj i stopień naruszenia ciążącego na sprawcy obowiązku finansowego. Sąd wziął także pod uwagę właściwości i warunki osobiste sprawcy, sposób jego życia przed i po popełnieniu czynu. W ocenie Sądu wymierzona grzywna pozwoli na osiągnięcie celów zapobiegawczych i wychowawczych wobec oskarżonego. Prewencja szczególna wymaga zdiagnozowania osobowości sprawcy i warunków jego życia oraz sformułowania prognozy społecznego zachowania się sprawcy w przyszłości (w odniesieniu do dóbr przez niego zaatakowanych). Oskarżony prawidłowo funkcjonuje w społeczeństwie, utrzymuje się z renty w kwocie 730 złotych miesięcznie, nie posiada nikogo na utrzymaniu, nie ma majątku. W przeszłości był karany sędownie. Zatem w ocenie Sądu wysokość kary grzywny jest wystarczająca do osiągnięcia wobec niego celów kary. Kara ta odniesie również w ocenie Sądu pożądane oddziaływanie ogólne i pozwoli na prawidłowe ukształtowanie świadomości prawnej społeczeństwa, wskazując, że taki sposób zachowania pociąga za sobą konsekwencje.

Sąd na podstawie §17 ust.2 pkt 3 w zw. z §20 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 03.10.2016r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adw. M. J. kwotę 588 (pięciuset osiemdziesięciu ośmiu) złotych tytułem wynagrodzenia za obronę udzieloną z urzędu E. M. oraz kwotę 135,24 (stu trzydziestu pięciu złotych dwudziestu czterech groszy) tytułem należnego podatku od towarów i usług.

Sąd na podstawie art. 627 kpk w zw. z art.113§1 kks i art.3 ust.1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973r. o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. z 1983r. Nr 49, poz. 223 z późniejszymi zmianami) zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe, w tym opłatę w kwocie 250 (dwustu pięćdziesięciu) złotych .

SSR Kamila Nowicka-Homik

ZARZĄDZENIE

Odpis wyroku wraz z uzasadnieniem doręczyć:

oskarżonemu E. M.

obrońcy z urzędu: adw. M. J.

K., 19 grudnia 2016r. SSR Kamila Nowicka- Homik